

Psaníčko o naději.

Ještě je léto... I když se to nezdá... Je nevlídno, celý den se pořádně nerozednilo, jako by nebyl začátek září, ale listopad. Mraky na šedivé obloze pláčou, aleje podél silnic krvácejí milióny jeřabin. Ještě je léto... Je z něj ale čím dál víc cítit příchod podzimu. Sedíš u stolu, před sebou "negra v jeteli" a hledíš z okna na ten bezbarvě smutný den. Vracíš se v duchu o několik týdnů zpátky. Jedeš s kamarády tou nejkrásnější trasou na jih k Horusickému rybníku, co se vždycky vlní jako moře a pak dál kolem pohádkového statečku v lese, hospody, co v ní všechno děsně dlouho trvá a přesto se tam vždycky stavíte, pekárny, kde mají ty nejhezčí koláče, nejlepší chleba a nejvypečenější housky na světě a nakonec kolem hájovny, kde žijí dva zlatý lidi, do jednoho úplně malého lomu. Ještě to je tábor, i když už v něm týden nepulsuje ten pravý život, je to tábor bez dětí a bez duše. Ale je pořád hezkej. Nikdy jsi neměl tyhle víkendy rád a není ti dobře ani tentokrát. Nedá se nic dělat, každá pohádka má svůj konec, a tak nazítří plníte jeden z nejhoupějších úkolů, co každoročně máte. Bouráte to, co jste před pár týdny s nadšením a radostí stavěli. Je vás letos dost, a tak to jde aspoň rychle. Odpoledne jste hotovi, podsady jsou zazimované u pana Beránka na zahradě, plachty naskládáné v autobuse. Z Krávovny už je zas jen smutnej vopuštěnej lom. Tak to cítíš a tak to píšeš na pohledy, který ses právě dnes odtud rozhodl poslat. Ještě není zle. Daleko hůř je ti těsně před odjezdem. Krávovna se zdá prázdná, ale stojí tu přece svědkové tolika krásných chvil - kuchyně, saloon, ohniště... A právě z něj si najednou bezmyšlenkovitě bereš kamínek. Jseš od něj celej špinavej, jak ho žmouláš v ruce. Nechce se ti odtud, nemůžeš se odtrhnout. Hrdlo se ti svírá a do očí stoupá vláha. Je ti najednou děsně smutno. Hladíš pohledem království své i těch, které máš rád a místo do autobusu nasedáš do auta ke kamarádovi. Pořád tiskneš v ruce kamínek z ohniště, máš kus Krávovny sebou. Cestou proberete spoustu věcí, sám pak vidíš leccos i z druhé stránky. A když se pak na Sibíři rozloučíš a přelezeš k ostatním, máš v lecčem o mnoho jasněji. Vybavuje se ti znovu příběh o duhové kouli i s tím co bylo napsáno mezi řádky, jsi za to děsně vděčný. A hlavně si moc silně uvědomuješ, že tři svíčky, tři plamínky naděje jsou sice méně než čtyři, ale podstatně víc než jeden. Věříš, že i ty tři snad budou stačit k tomu, abyste i dál mohli snít své sny. Přeješ to nejen sobě, ale i všem kolem sebe, malým, velkým i těm nejmenším. A hlavně si moc přeješ a doufáš, že žádná vichřice z těch, co určitě přijdou, už nebude tak silná, aby uhasila další světýlko. Chtěl bys moc poprosit, aby pro to i ostatní udělali všechno co můžou. Vždyť ta každoroční cesta na jih za to stojí.

Ještě je léto... Ještě pár dnů bude... V ledniče máš posledních pár Regentů, který jsi vyndal před odjezdem ze sklípku. Zakrátko přijde podzim, zima. Bude hůř, bude líp. Doufáš, že nikdy nebude tak, abys musel škrtnout sirkou a zapálit svíčku, co ji máš na stole přilepenou ke kamínku z Krávovského ohniště. Svíčičku, která i když nehoří, svítí.

Ještě je léto... Za pár dnů nebude... Regent se vypije. Zůstanou fotky, krásný zápisy v cancáku, vzpomínky a naděje. Necháš ji žít. A budeš se zas těšit. A o tom tohle psaníčko bylo - o naději.

Wimpy, září 1998